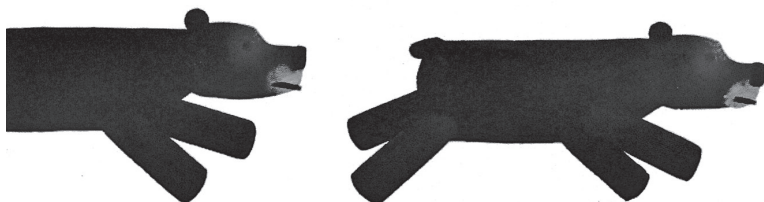

14. KAPITOLA

MEDVĚDI

Roz napochodovala do jeskyně. A pak z ní zase hned vypochoďovala.

„Prosím, nechte mě být!“ volala na dvě medvíďata, která jí chňapala po nohách. Svým příchodem totiž nechtěně probudila medvědí sourozence z dopoledního spánku, a to nikdy není dobrý nápad. Medvědi navíc instinktivně útočí na každého, kdo utíká, a na tajuplnou blyštivou příšeru obzvlášť. Takže když vyděšená medvíďata viděla, jak Roz pochoduje od nich z jeskyně, neměla na vybranou. Prostě se za ní musela pustit.

Roz se jim snažila utéct. Skákala přes kameny, kličkovala mezi stromy a nejvyšší rychlostí se hnala po úbočí hory. Jenže medvíďata byla mladá, silná a rychlá a robotka se v divočině ještě neuměla dobře pohybovat. Vůbec ten kořen neviděla. Hnala se vpřed, zničehonic letěla vzduchem a ztěžka přistála na ztrouchnivělém kmeni. Zvedla se a stanula tváří v tvář útočníkům, na boku měla přilepené kousky měkkého dřeva.

Nebáli byste se, kdyby se na vás řítili dva medvědi? Jistě že byste se báli! Kdo by se nebál? I robotka pocítovala něco jako strach. Byla naprogramovaná, že se o sebe má co nejlépe starat. Byla naprogramovaná, že má zůstat naživu. Dívala se, jak se na ni medvědi řítí, a bylo jí jasné, že jí jde o život.

Medvíďata do ní vrazila a přimáčkla ji ke kmeni vysokánského stromu. Jedno se jí vrhlo po

